

פעם.

אורי ניסה להסביר לי שאחיה איתו חיים של מלכה, ושלמעשה כולם ישרתו אותנו. הייתי מאוכזבת שמר האבה גדולה כואת זה מה שנשאר. חזרתי לארץ ואורי עוד המשיך לכתוב לי מיכתבים.

(נזכר אביה של איריס: נסעתי לארצות-הברית וביקשתי לראות את אורי. הוזמנתי לדירה גדולה ומפוארת במנהטן. אורי היה בחברת ידיד כשהגעתי. הוא היה אדיב. שאלתי אם הוא רוצה למסור משהו לאיריס. הוא הסביר לי שהוא עומד לכתוב לה בימים אלה. הבנתי שאין לי עם מי לדבר ושכל רגע מיותר. חזרתי לארץ וסיפרתי הכול לאיריס.)

## 20 תפרים במצח

**כ**שחזרתי לארץ, התחלתי להופיע בסרטים. אדם. מתנה משמיים. תייק טו. והטלוויזיה האוסטרלית הסריטה עלי סרט בשם יום בחייו של אמן.

כשעמתי להתגייס לצבא נקראתי למפקד. שהסביר לי שלדעתו אני יותר מדי מפורסמת ובוולט, ולכן אין לי מקום בצבא. מה שאני יכולה לעשות זה רק לעזור קינאה בין הבנות, דבר שיביא רק צרות ולכן עדיף שאני אעסוק בעבודות התנדבות.

ואכן, כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים התנדבתי לעבוד המישה חודשים בבית-החולים איכילוב. באותם הימים הייתי מפורסמת, הסתובבתי עם החברה שנתנו לי בהתחלה חשיש ומאוחר יותר לפעמים הרואין. לא לקחתי את זה באופן קבוע. אז עוד תיפקדתי ועסקתי, בין השאר, בצילומי אופנה.

הכרתי את רן פוגל, שהיה מנצח והופיע עם התיזמורת הפילהרמונית. נסעתי איתו להולנד. אחרי יומיים, שכחם שמעתי כל הזמן חזרות של קטע מסויים של ויואלדי, נכנסתי לחצר שני וניגנתי חזק תקליט של פייק פלויר. זה היה הסוף של היחסים. נשארתי בהולנד שנה, היה לי ידיד צלם, אצלו התארחתי. בהולנד לא הרביתי לקחת סמים.

לפני חמש שנים חזרתי לארץ. אחרי שבועיים קרתה לי תאונה. זה היה ב-4 אחריהצהריים. נהגתי במכונית ציטרואן. כשכנסתי ממול עזרה לפתע. אני נכנסתי בה ומכונתי שלישית מאחוריי נכנסה בי. הראש שלי נכנס בשמשה הקדמית ונפעעתי במרכז המצח. כשהובאתי לאיכילוב הכירו אותי שם עוד מימי המלחמה. מכר שלי הזעיק רופא שתפר לי 20 תפרים באמצע המצח. אני עוד התברחתי כששאלתי את הרופא "מה אתה עושה לי, גובלן?"

מאוחר יותר הסבירו לי שהיה לי מזל שהכל נעשה כשהייתי בהכרה מלאה. כי אם צריך לתפור בהרדמה, התפר גדול יותר, כי הוא מתרחב. כשהתעוררתי במחלקה עמד לידי אבא. הייתי יום אחד בבית-חולים וחזרתי הביתה.

## כינים בבית-החולים

**מ**אז התחיל הכל. התחלתי לקחת סמים. כדי שלא יכאב לי, סוף סוף היתה לי גם סיבה. וגם מפני שלא יכולתי לחזור לעולם הזהיר והרוגז מנות. נראיתי נורא. הסתגרת בבית. גדול המצח היה כפול מהרגיל. ראיתי אותו דרך העיניים. היו לי עיניים קטנות סיניות. מכוסות מסביב בשיטפ"ד דם פנימיים מכל הצבעים. זה היה מצבי במשך חודשים. הירידים היחידים שביקרו אותי היו הנרקומנים. ביניהם יש בני-טובים המוכרים לכולנו.

מעולם לא מכרתי את גופי לסמים. שילמתי מכיסי עבור כל מנת-סם שלקחתי. הגעתי לכמות של חמש, שש מנות הרואין ליום, שהרחת דרך האף. זה הרגיע את הכאבים החיצוניים והפנימיים ומילא את החלל שנוצר. כשכולם עזבו אותי ונרפקה לי גם



איריס לפני התאונה ואחריה כדי שלא יכאב

לאף אחד לא היה איכפת בכלל ממני. כל התקופה שהייתי שם לא היתה לי אף שיחה עם שום פסיכיאטר. הייתי עוד מיספר במחלקה, בן-אדם שממנו ממילא לא יצא כבר כלום. היום המחלקה הזאת כבר סגורה. שם הייתי חודש.

(מגיב על כך אביה של איריס: לא יכולתי לבוא אליה יותר בטענות. הרי היא הלכה פעמיים לגמילה.)

## רק לא מחלקה סגורה

**מ**אחר שגם בהדסה" בירושלים קיבלתי למעשה אדולף ופרודור" מיל, מנות אותן קיבלתי לסירוגין, ישבתי שם עם שוען וחיכיתי למנה. כשיצאתי מבית-החולים, המשכתי לקחת סמים. הפעם בלי שוען. הייתי במצב גרוע, אבא כעס עלי כי חזרתי למאהב הנרקומן שלי, ספקיסמים. שתמיד היה מוכן לקבל אותי בחזרה, ותמיד ארב לי.

יום אחד צילצלתי לאבא והתחננתי שיראג שאקבל גמילה. אבא הפעיל את הקשרים.

(מספר אביה של איריס: התחלתי לחפש אלטרנטיבה. להציל את איריס. בניסיון שלי לעזור לה. נתקלתי בכל מיני אנשים, ביניהם רופא שטען שהוא מוכן לעזור לה ורק אחרי זמן רב הבנתי שכל מה שהוא עשה זה לסחוט ממני כספים. ואז קרה לי נס. יש לי רואה-חשבון שהוא מיווד עם מנהל בית-החולים שלוואת ברמתיים. הוא ידע על האסון שקרה לי והוא שקישר אותי עם מנהל בית-החולים.)

נסעתי עם אבא לבית-החולים ברמתיים. השארתי את הבגדים במכונית. רציתי לברוק אם הם עומרים. להכניס אותי למחלקה סגורה נוספת. היה ברור שאני לא נכנסת. כשפגשתי את דוקטור קלמן, שהסכים לקבל אותי למחלקה פתוחה, הוא מייד עורר את אמוני.

כשנכנסתי לבית-החולים שקלתי 40 קילוגרם. היינו שלוש נשים בחדר אחד. חדר יפה. היתה לי הרגשה שאני נמצאת בקיבוץ. לא עוד מנת-אוכל של שתי פרוסות. שעליהן זרוק משהו, אלא חדר-אוכל, שלשם הולכים החולים (המשך בעמוד 44)

בהרבה ממדותי והתמלאתי בכינים. צילצלתי לאבא כהיסטריה והסכי רתי לו שאומנם אני מעשנת סמים, אבל הרגשתי ששם אני גם עומדת להשתגע. זה העונש הגדול ביותר לנרקומן להיות שם. איברתי את כל הביטחון העצמי שלי.

זה נכון שאמא באה לבקר אותי. סילקתי אותה בצעקות. אני לא אשכח לה ששכשהייתי באה אליה לפעמים, היא היתה מבקשת ממני שאכנס בשקט שהשכנים לא יראו ולא ידעו עליי. יצאתי מאברבנאל והמשכתי לקחת סמים. אמרתי לעצמי — נכשלת בגמילה, או מה נשאר לי.

מאוחר יותר החלטתי לפנות לאגודת אל-סם בירושלים. פגשתי שם אדם מקסים בשם איינשטיין. הוא פרופסור. הוא היפנה אותי לבית-חולים הדסה בירושלים. שם הוכנסתי שוב למחלקה סגורה. עוד פעם להיות מוקפת באנשים לא נורמליים כשמיימן היו נשים שהסתובבו ערומות ומשמאל גברים. היו שם אנשים קשורים למיטות וצרחים.

לכן, ישיר מאיכילוב נסעתי, כשאני מלווה עליידי אבי, לאברבנאל בבת ים.

שם הם הכניסו אותי מייד למחלקה סגורה, כאילו שאני אשמה באיזה פשע. הייתי עם עוד שש נשים בחדר. כולם

## מאת איריס רוידסקו

מיקרים מהקשים ביותר בבית-החולים. אחת החליטה שהיא המלכה ויקטוריה, אחרת סיפרה שבועלה הוא טרזן. הייתי הכי צעירה והכי נורמלית. נכנסתי לדיכאון, הרגשתי כאילו שאם אני נרקומנית אני לא נחשבת בעיניהם לבן-אדם ואין להתייחס אליי בכבוד, כי נרקומן הוא ממילא מקרה אבוד.

קיבלתי זריקות כדי לטשטש אותי וכל מיני תחליפים. אלה היו תרופות פסיכיאטריות שלא התאימו לי. נראיתי נורא כי הובאתי לשם מייד אחרי התאונה. הסתובבתי בפנימה גדולה ורודה של בית-החולים שהיתה גדולה



איריס אז וביום הכי צעירה והכי נורמלית